

Kámen a chlapec

Daisy Mrázková

Byl jeden malý hnědý kámen a ten měl v sobě jeskyňku plnou překrásných bílých krystalů. Nikdo o tom však nevěděl. Byl zvenčí hladký a růžovo hnědý a ležel klidně na klikaté cestě mezi poli.

Nejdřív ležel tisíc let na skále a pak tisíc let na dně řeky a pak ležel tisíc let na břehu. A pak ležel tisíc let v poli. A celou tu dobu měl v sobě jeskyňku plnou bílých krystalů.

Posledních patnáct let ležel kámen na cestě. Po cestě se chodilo a jezdilo, a tak byl kámen celý okopaný. Nic si z toho nedělal. Měl svou jeskyňku.

Často přišlo, pak byla cesta blátivá a kámen byl celý zablácený, že ho bylo sotva vidět. „Nevadí,“ myslel si. „Mám jeskyňku. Moje jeskyňka je úplně bílá a zářivá.“

V suchém létě byla cesta zase samý prach a kámen byl celý šedivý. Netrápil se tím. Co záleží na troše prachu?

A jednou jel těžký vůz, kolo přešlo přes kámen a kámen pukl v půli. Jeskyňka se objevila jako rozkrojená, zasvítilo do ní slunce a krystalky se poprvé rozzářily na světlo.

Zastavil se tu chlapec a shýbl se k té kráse. Viděl tajemství kamene, jeskyňku tak zářivou, že ani zářivější být nemůže. A vzal si kámen domů.

Obě poloviny kamene stály teď na polici nad chlapcovou postelí. Večer, když svítila lampička, zářila jeskyňka bíle a růžově. Chlapec se díval na kámen a kámen se díval na chlapce.

„Kdybys do mne viděl, tak jako do tebe vidím já, viděl bys, že mám také jeskyňku,“ myslel si chlapec. „A také o ní nikdo neví.“

Kámen mlčel.

„Mám jeskyňku, nevím přesně jakou, ale je moc krásná. A jednou se otevře a přijde do ní slunce a někdo přijde a uvidí, jak je krásná.“

A chlapec usnul a kámen na polici zářil.

A každý, kdo by tam přišel, by to mohl vidět...

Jsem učitel. Jsem ten, kdo odhaluje tajemství skrytých krás v srdcích dětí. Jsem tím, kdo jim věří a doprovází je na cestě životem.

Předáváme dětem nejen znalosti: učíme je číst v knize života skrze cestu, kterou jsme sami prošli. Známe tajemství puklých kamenů a tajných jeskyňek a pokud ne, neúnavně je hledáme.

A hlavně věříme, věříme i tam, kde nevěří majitel pokladu...

Máme naději v popisu práce.